

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Μελωδ. Δονιζέτη, Λουκίας, Β, ἀρ. 19

Ὅταν συχνὰ εἰς ἔκστασιν
τοῦ ἔρωτος μεγίστην
μ' ὁμνύει πῶς μὲ πίστιν
θενὰ μὲ ἀγαπᾷ,

οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγονται,
τὸ πᾶν γελᾷ καὶ θάλλει,
καὶ ἡ καρδία πάλλει,
παράφορος κτυπᾷ.

Ὅταν γλυκεῖα κύρωσις
τῶν λόγων οὖς ὠμίλει,
ἐν φίλημα τὰ χεῖλη
καὶ τὰς ψυχὰς ἐνοῖ,

ἐμπρός μου ἐξαλείφεται
καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον,
κ' ἡ τύχη τῶν ἀγγέλων
τὴν τύχην μου φθονεῖ.

